

Ztišením se sluší tebe chválit, Bože. Navštěvuješ zemi, hojností ji zahrnuješ, velmi bohatou ji činíš. Boží potok je naplněn vodou, pečuješ jim o obilí, ano, máš o zemi péči. Ty svou dobrotou celý rok korunuješ. (Ž 65,2+10+12)

Píseň   Ó Pane, ty jsi býval naše schrána   90

Hospodine, máme Nový rok a s náladou ho oslavujeme a děkujeme ti, že nám ho přidáváš k životu. Ale svým Synem jsi nám v Betlémě a na Golgotě daroval nový věk a zaslubuješ nám život věčný. To je nebeská sláva, pro nás nepředstavitelná a vzbuzuje v nás bázeň před tvou svatostí, milostí i spravedlností. Vždyť čemu všemu vlastně patříme, věnujeme se, oddáváme a sloužíme? Ale to bychom měli tobě, ty jsi Pánem. Pro Ježíše Krista náš nebeský Otče, prosíme tě, smiluj se nad námi a navrať nás do Kristova pokoje, kde tě toužíme s celou církví hlasitě a radostně velebit. Amen.

Čtení   Ž 46
Píseň   Vzdejme čest Pánu Bohu   531
Text   Sk 20,36-21,6

Před lety se mi zdál tento biblický oddíl příliš komplikovaný, abych na něj mohl kázat a tak jsem už dál Skutky nevykládal. Ale život je komplikovaný právě tak, jako bychom se vydali na moře, které se náhle může rozbourit a jindy na něm naopak může nastat bezvětří, takže když bychom pluli tehdejší bárkou bez motoru a všech našich dopravních vymožeností, mohli bychom uvíznout na místě se zplihlými plachtami a bez dovolání se pomoci. A také česky se říká, že jsme s někým „na stejné lodi“. Apoštola Pavla doprovázela na lodi skupina jeho přátel, žáků a spolupracovníků; definitivně se loučil s presbytery z Efezu, kde s nimi žil a pracoval přes dva roky. Velmi dobře se navzájem znali a rozuměli si, věděli, co může jeden od druhého čekat a v čem se na něj spolehnout. Oddíl vypráví také o setkání s křesťany v Týru, které do té doby neznal a možná ani nevěděl, že v tom městě nějakí křesťané jsou. Za sedm dní se trochu poznali a sblížili. Při loučení doprovodili Pavlovu skupinu

zcela všichni, „i ženy a děti“, a na břehu „si klekli a pomodlili se“ s nimi, jako když člověk Pánu Bohu svěruje do rukou život i smrt člověka, za kterého prosí a kterému sám pomoci nemůže. Jak blízcí si byli, v čem všem si rozuměli a v čem ještě ne? Také máme blízké bližší a blízké vzdálenější. Máme i nejbližší, užší i širší rodinu, a přátele a spolupracovníky, sousedy a známé. Kolik je to lidí, s nimiž „jsme na jedné lodi“? Nejedeme sami a máme i cítíme za ty druhé větší či menší odpovědnost a soucit a sounáležitost s nimi.

Tady je však další komplikace. Pro tuhle cestu se Pavel rozhodl před časem a teď řekl těm presbyterům, se kterými se loučil, že mu „Duch svatý město od města ohlašuje, že na něj čekají pouta a utrpení“ (20,23). Do čeho tedy druhé se sebou stahuje? Kromě toho Lukáš (Skutky a Evangelium podle Lukáše napsal stejný autor) doslovně napsal, že se Pavel v duchu rozhodl, že půjde do Jeruzaléma (19,21). Abychom věděli, jak tomu Kraličtí rozumějí, přidali nejprve do svého překladu slovíčko *svém*: v duchu svém se rozhodl. Ekumenický překlad přidal dokonce dvě slova: *veden a svatým* – veden Duchem svatým se rozhodl. Rozhodl se tedy poslušně nebo po svém? To nedovedu rozhodnout. Ani u sebe si nejsem jist, jak se rozhoduji. A jak se rozhodují moji přátelé, blízcí, spolupracovníci? Nevím. Tady se mi ze souvislosti zdá, že se Pavel rozhodl v duchu svém – ale jistý si nejsem. Kromě toho přece rozhodnutí po svém vůbec nemusí být neposlušné. Ale komplikace to je a někdy to vyvolá hloupé výčitky, snad aspoň nevyřčené, „proč nás do toho zatahuje“ nebo „jsem jim na obtíž“.

Na začátku roku si kladou lidé otázku, jaký bude, co je v novém roce čeká, potká. Co čeká nás? Jaké starosti (i naděje) nám připravil či připravuje ten či onen člověk, s nímž jsme my „na stejné lodi“? Ano, presbyteri se vrátili do Efezu a nepluli s Pavlem do Jeruzaléma. Sám jim kladl na srdce, aby se věrně starali o sbor v Efezu. Křesťané v Týru se vrátili domů, když Pavel se svými nastoupil do lodi. Ale s blízkými přece stejně zůstáváme „na stejné lodi“, i když žijí třeba v jiném městě, než my. Jaké starosti o ně budeme mít? S jakými je v nadcházejícím roce zatížíme my?

Třeba jim udělme i radost nebo jim dodáme naději. O situaci starostí, pláče a obav píše tento biblický oddíl. Při tom víc vynikne,

co platí v každé situaci. Myslím, že také z toho důvodu a touto formou to Lukáš napsal a Duch svatý potvrdil jako Písmo svaté. Věřím, že aspoň mě tím ukázal – očima to vidím – že nikdy a nikde nejsem sám, ani když vím, že mě čekají „pouta a utrpení – soužení“ (a je dobré si toho všimnout i tehdy, když prožívám štěstí). Jsou kolem mě lidé, kteří jsou se mnou „na jedné lodi“. Blízké si mohou k sobě povolat (jako Pavel presbytery z Efezu). Není důvod, proč se zdráhat je povolat, čekat snad, až se o mé nouzi dozvědí, nebo po nich chtějí, aby si sami domysleli, že mají přijít. Když to potřebuji, je na mně, abych je požádal, aby přišli.

Ekumenický překlad navrhuje, co dalšího ještě mohu udělat: Vyhledat dosud neznámé mě blízké. Podle mého názoru tu však Lukáš neukazuje na to, co ještě mohu udělat já, ale co mohu dostat. Doslovně napsal (v.4), že v Týru *našli* učedníky, tj. křesťany. Za vlády ateistických komunistů jsem mnohokrát najednou našel křesťana tam, kde bych ho nehledal. Přesně řečeno: poznali jsme se. Podle čeho? To bylo asi různé. Pro jistotu jsme se ujistili, že je to tak, že jsme křesťané, patříme Kristu. Vždycky jsem to prožíval jako záblesk radosti z nebe.

Platí přece, že kde se v Kristovu jménu sejdem, tam on je uprostřed nás (Mt 18,20). Kdo si toho všimne? Aspoň křesťané by měli! Věřím, že Lukáš tento oddíl napsal, abychom si všimli toho záblesku radosti z rozpoznání bratrství a z rozpoznání přítomnosti Krista. Abychom si toho všimli a naučili se to vnímat vždycky. Tady, tady i tady je přítomen Vzkříšený Pán. A potom poznáme, že nejsme sami ani tehdy, když si žádného bratra nemůžeme přivolat ani najít. Kristus, vítěz nad smrtí, je však s námi i v takovém případě.

Věřím, že máme ten příběh v Bibli také proto, aby nám bylo dáno nejen vidět, ale i slyšet. Lukáš napsal jen to nejdůležitější: V Týru Pavlovi řekli skrze Ducha, aby nevstupoval do Jeruzaléma. (Už nenapsal, co na to Pavel.) Pavla znali jen krátce, ale svými ústy vyslovili a Pavel svými ušima slyšel, že ho varují, protože o něj stojí, mají o něj starost, záleží jim na něm jako na bratru. Ve formulářích k večeři Páně se modlíme, aby nás Duch svatý spojil v jedno tělo Kristovo. To Duch svatý dělá. A tak osmělil křesťany v Týru, aby Pavlovi jasně vyjádřili, že jim na něm záleží jako na bratru.

Pravdivost slov Duch svatý potvrzuje v srdci toho, kdo je slyší. Tohle vždycky prožívám jako radostnou fanfáru Boží lásky. Také to se potřebujeme učit, abychom slovo ani zatroubení ušima jenom nepropouštěli, ale pozorně mu naslouchali a vděčně je přijímali. Je to slovo Boží, slovo života, které nás nepřestává oslovovat.

Duchu svatý, velebíme tě, že nás učíš, uvádíš nás do veškeré pravdy a připomínáš nám všechno, co nám řekl vtělený Boží Syn. Amen.

Píseň	Vítej, Jezu Kriste	262
Ohlášení		
Píseň	Dnes začíná zas nový rok	696

Pane Ježíši Kriste, tvé jméno je nejvyšší všude na zemi a tvoji učedníci na všech místech s radostí vyznávají, že jsi Pán. Děkujeme ti, že jsi nám dal, abychom je poznali jako své bratry; tady v různých církvích, taky v Holandsku, Německu, Rumunsku i jinde. Věle se za ně přimlouváme. TAK PROSÍME: PANE, SMILUJ SE

Prosíme tě, obdaruj svými dary nás každého, tento sbor, abychom od tebe věrně roznášeli tvou milost potřebným. TAK...: PANE, ...

Přimlouváme se za nemocné a ty, kdo se o ně starají...za sirotky a vdovy...za chudé...za ohrožené a bezmocné. TAK...: PANE...

Ve tvém jménu se společně nahlas modlíme: Otče náš... Amen.

Zpívejte Hospodinu píseň novou! Ať zní jeho chvála ze všech končin země. Ti, kteří se vydávají na moře, i to, čeho je moře plno, ostrovy a ti, kdo na nich bydlí, ať pozvednou svůj hlas, i poušť a její města, dvorce, v nichž sídlí Kédar, ať plesají obyvatelé Sely a výskají z vrcholků hor. Ať vzdají čest Hospodinu, ať mu chvalořečí na ostrovech. (Iz 42,10-12)

Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh. (Iz 43,1b-3a)

Píseň	Čas radosti, veselosti	292
-------	------------------------	-----